

Arrest

nr. 194 308 van 26 oktober 2017
in de zaak X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, alias X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 27 oktober 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 oktober 2015 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 september 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 oktober 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Het bestreden inreisverbod luidt als volgt:

“Aan de heer:

naam: [M.]

voornaam: [T.]

geboortedatum: 19.07.1990

geboorteplaats: Tchaltar

nationaliteit: Onbepaald

In voorkomend geval, ALIAS:

naam: [D.]
voornaam: [T.]
geboortedatum: 19.07.1990
geboorteplaats: Ararat
nationaliteit: Oekraïne

wordt een inreisverbod voor 4 jaar opgelegd, voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 13.10.2015 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat hem aangetekend werd verstuurd op 06.03.2015 en dat werd verlengd op 24.09.2015 en op 29.09.2015 telkens met 10 dagen, om deze reden werd hem een inreisverbod opgelegd.

Betrokkene werd in het OTP Arendonk door een terugkeerconsulent van Fedasil, alsook een terugkeer van de DVZ uitvoerig geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Betrokkene gaf ten aanzien van de terugkeercoach en de terugkeerconsulent aan niet vrijwillig te zullen terugkeren naar haar land van oorsprong.

Betrokkene heeft zich in de periode 12.04.2014 tot 13.09.2014 schuldig gemaakt aan meerdere diefstallen en drugbezit.

- PV: 04271814-BR.12.LL (diefstal) van 12.04.2014

- PV: 05439314-BR.12.LL (diefstal) van 12.05.2014

- PV: 12388314-AN.60.LB (drugs/bezit) van 13.09.2014

Ook tijdens betrokkenes vorige verblijfsperiode in België maakte hij zich schuldig aan meerdere diefstallen en afzetterij.

-PV: 00100912-HA.12.L9 (diefstal) van 19.03.2012

-PV: 00801212-HA.12.L1 (diefstal) van 12.05.2012

-PV: 00233112-HA.26.L9 (afzetterij) van 23.06.2012

- PV: 00213012-DI.12.L3 (diefstal) van 25.07.2012

- PV: 01770612-TU.12.L1 (diefstal) van 21.09.2012

Om de volgende reden(en) gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van vier jaar: Overeenkomstig artikel 74/11, §1, 3° alinea van de Wet 15/12/1980 heeft:

de onderdaan van een derde land fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden

Betrokkene diende op 15.12.2011 als [M.T.], zonder staatsburgerschap, van Armeens/Azerische origine, geboren op 19.07.1990 te Tchaltar, regio Rostov-on-Don in de huidige Russische Federatie een asielaanvraag. Deze aanvraag werd geweigerd door het CGVS op 27.02.2012. Na een schorsend beroep werd betrokkenes eerste asielaanvraag definitief afgesloten met een negatieve beslissing door de RVV op 08.05.2012. Op 04.03.2014 diende betrokkene onder zijn echte identiteit [D.T.], van Armeense origine, nationaliteit Oekraïne, geboren te Ararat (Armenië) op 19.07.1990. In kader van zijn tweede asielaanvraag verklaarde betrokkene in de herfst van 2012 met IOM te zijn teruggekeerd naar Oekraïne. Betrokkenes tweede asielaanvraag werd geweigerd door het CGVS en aangetekend verstuurd op 27.02.2015. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat betrokkene bewust en met frauduleuze intentie misbruik heeft gemaakt van de Belgische procedures. Bovendien heeft betrokkene in België niet nagelaten meerdere inbreuken te plegen op de openbare orde. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 3° van de wet van 15.12.1980, een inreisverbod van vier jaar opgelegd."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel werpt verzoeker op,

*“Schending artikel 74/13 Vreemdelingenwet
Schending artikel 74/11 Vreemdelingenwet
Schending van de materiële motiveringsplicht
Schending zorgvuldigheidsbeginsel”.*

Verzoeker betoogt als volgt:

“II.1.1. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsverplichting een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

II.1.2. Artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Art. 74/11.[1 § 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen : 1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of; 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. [2 De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien : 1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden; 2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.]2 De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

II.1.3. Artikel 74/11, §1, derde lid stelt dat het inreisverbod maximum vijf jaar betreft, indien een onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt.

Artikel 74/11 voorziet immers maar in de mogelijkheid voor de verwerende partij om een inreisverbod op te leggen en geenszins in een verplichting voor verwerende partij om dit effectief (en ten allen tijde) te doen.

Door louter te verwijzen naar deze wettelijke mogelijkheid verduidelijkt de verwerende partij dan ook geenszins waarom zij een dergelijke maatregel met een dergelijke ernstige impact meent te moeten nemen.

Verwerende partij lijkt een termijn van vier jaar inreisverbod bij fraude als een nieuwe vaste regel te beschouwen, net zoals een twee jaar inreisverbod bij afwezigheid van fraude.

Verwerende partij is in het verleden reeds op de vingers getikt door de Raad van State wat betreft de gebrekkige motivering van een inreisverbod. Nu lijkt zij een nieuw beleid te voeren door telkens vier jaar (bij fraude) en twee jaar (bij niet fraude) op te leggen, zonder iets aan haar motivering te verbeteren.

Verwerende partij toont op deze manier geenszins aan dat zij rekening houdt met de specifieke omstandigheden van elk geval.

In die zin schendt de bestreden beslissing alvast het artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet alsook de materiële motiveringsplicht.

De thans weergegeven motivering kan immers geenszins de beslissing (om een inreisverbod van vier jaar op te leggen) schragen.

II.1.4. Maar er is meer. De wet stipuleert nochtans dat verwerende partij dient rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van een derdelander bij het nemen van een beslissing tot verwijdering.

Artikel 74/13 vreemdelingenwet luidt immers als volgt: “Art. 74/13. [1 Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.]”

Uit de thans bestreden beslissing blijkt geenszins dat verwerende partij heeft rekening gehouden met de gezondheidstoestand of de familiale situatie van verzoekende partij.

Zoals blijkt uit het administratief dossier van verzoekende partij, heeft zij een medische regularisatie aanvraag ingediend. Verwerende partij 8 heeft nagelaten hiermee rekening te houden bij het opleggen van het inreisverbod.

II.1.5. Verzoekende partij is tevens van mening dat verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht en artikel 74/11 en 74/13 Vreemdelingenwet heeft geschonden.”

2.2. Verzoeker kan niet dienstig de schending opwerpen van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aangezien deze bepaling betrekking heeft op een verwijderingsmaatregel, wat de bestreden beslissing niet is. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.4. Verzoeker werpt, verwijzend naar artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op dat de verwerende partij bij het treffen van de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met de omstandigheden van zijn geval en dat de motivering de bestreden beslissing geenszins kan schragen, maar hij laat na te duiden met welke omstandigheden de verwerende partij, die de bestreden beslissing uitvoerig heeft gemotiveerd aan de hand van elementen die verzoekers zaak kenmerken, geen rekening heeft gehouden. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht en van artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet blijkt dan ook niet.

2.5. De bestreden beslissing maakt toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

(...)”

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

2.6 In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoeker *“geen gevolg [heeft] gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat hem aangetekend werd verstuurd op 06.03.2015 en dat werd verlengd op 24.09.2015 en op 29.09.2015 telkens met 10 dagen, om deze reden werd hem een inreisverbod opgelegd”*.

2.7. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt in zijn verzoekschrift heeft de verwerende partij geen keuze om al dan niet een inreisverbod op te leggen indien toepassing wordt gemaakt van artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Eveneens in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt blijkt uit het gestelde in punt 2.6. dat de verwerende partij zich niet beperkt tot een verwijzing naar de toepasselijke wetsbepaling maar ook in feite motiveert.

2.8. Artikel 74/11, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien: 1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.”

In casu legt de verwerende partij een inreisverbod van vier jaar op. Verzoeker poneert dat dit een nieuwe vaste regel is als fraude wordt vastgesteld en ontwaart een bepaald beleid van de verwerende partij in deze, maar hij brengt hierbij geen enkel stuk aan ten bewijze van zijn stelling. De Raad ziet ook niet goed in welk belang verzoeker heeft bij zijn betoog, daar waar hij geenszins ingaat op de door de verwerende partij vastgestelde fraude in zijnen hoofde alsook de vastgestelde inbreuken op de openbare orde en hij een inreisverbod van vier jaar krijgt, daar waar conform artikel 74/11, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet de verwerende partij een inreisverbod voor een maximumduur van vijf jaar kan opleggen.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.9 Onder het kopje “*SUBSIDIAIR: Tweede middel*” werpt verzoeker op:

*“Schending materiële motiveringsplicht
Schending zorgvuldigheidsbeginsel
Schending artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet”.*

Hij betoogt als volgt:

“II.2.1. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn. Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsverplichting een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft. De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

II.2.2. Verwerende partij stelt onder andere het volgende in de thans bestreden beslissing: “Betrokkene werd in het OTP Arendonk door een terugkeerconsulent van Fedasil, alsook een terugkeer van de DVZ uitvoerig geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillige terugkeer.”

II.2.3. Verzoekende partij ontkent vooreerst ten stelligste aan haar raadsman dat zij geïnformeerd werd door een terugkeerconsulent van Fedasil omtrent de mogelijkheden tot vrijwillig vertrek. Verzoekende partij vraagt zich dan ook af of er hier enig stuk van terug te vinden is in haar dossier, dat essentieel is om de legaliteit van de bestreden beslissing te kunnen verifiëren. Ook vraagt verzoekende partij zich af of de Pv's, naar waar verwerende partij verwijst, wel in haar dossier zitten. Het is voor verzoekende partij onmogelijk om de legaliteit van de bestreden beslissing na te gaan zonder over het bewuste stuk te 9 beschikken waaruit zou blijken dat verzoekende partij wel degelijk geïnformeerd werd. Thans wordt geen enkel stuk voorgelegd die de thans bestreden beslissing kan staven en is verzoekende partij van mening dat de bestreden beslissing dient te worden vernietigd.

II.2.4. Thans wordt geen enkel stuk voorgelegd die de thans bestreden beslissing kan staven en is verzoekende partij van mening dat de bestreden beslissing dient te worden vernietigd. Verzoekende partij is dan ook van mening dat verwerende partij de materiële motiveringsverplichting en het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden.”

2.10. De bestreden beslissing stelt, *“Betrokkene werd in het OTP Arendonk door een terugkeerconsulent van Fedasil, alsook een terugkeer van de DVZ uitvoerig geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Betrokkene gaf ten aanzien van de terugkeercoach en de terugkeerconsulent aan niet vrijwillig te zullen terugkeren naar haar land van oorsprong.”* Verzoeker ontkent dat hij contact zou hebben gehad met de terugkeerconsulent. Te dezen dient de Raad op te merken dat zelfs indien dit het geval is, de beslissing om een inreisverbod op te leggen, voldoende geschraagd wordt door de overweging dat

verzoeker “geen gevolg [heeft] gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat hem aangetekend werd verstuurd op 06.03.2015 en dat werd verlengd op 24.09.2015 en op 29.09.2015 telkens met 10 dagen, om deze reden werd hem een inreisverbod opgelegd”. Kritiek op een overtollig motief kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.11. Verzoeker “vraagt [...] zich af of de Pv's naar waar verwerende partij verwijst, wel in haar dossier zitten”. Te dezen stond het verzoeker vrij het administratief dossier te raadplegen teneinde een antwoord op zijn vraag te krijgen. Verder kan de Raad de verwerende partij volgen wanneer ze in haar nota opmerkt, “Verweerder laat gelden dat de eigenlijke PV's vanzelfsprekend niet kunnen opgenomen zijn in het administratief dossier, nu deze door de politiediensten ook niet mogen worden overgemaakt aan de Dienst Vreemdelingenzaken”. Alleszins, de nummers van de processen-verbaal die op verzoeker betrekking hebben, staan vermeld in de bestreden beslissing zodat verzoeker zelf de nodige stappen kan zetten om inzage te krijgen in deze processen-verbaal die hem betreffen. Verzoeker betwist ook niet dat hij betrokken is geweest in diefstallen, afzetterij en drugsbezit. Verder stelt de Raad nog vast dat verzoeker niets inbrengt tegen de bestreden beslissing waar deze stelt, “Betrokkene diende op 15.12.2011 als [M.T.], zonder staatsburgerschap, van Armeens/Azerische origine, geboren op 19.07.1990 te Tchaltar, regio Rostov-on-Don in de huidige Russische Federatie een asielaanvraag. Deze aanvraag werd geweigerd door het CGVS op 27.02.2012. Na een schorsend beroep werd betrokkene eerste asielaanvraag definitief afgesloten met een negatieve beslissing door de RVV op 08.05.2012. Op 04.03.2014 diende betrokkene onder zijn echte identiteit [D.T.], van Armeense origine, nationaliteit Oekraïne, geboren te Ararat (Armenië) op 19.07.1990. In kader van zijn tweede asielaanvraag verklaarde betrokkene in de herfst van 2012 met IOM te zijn teruggekeerd naar Oekraïne. Betrokkene tweede asielaanvraag werd geweigerd door het CGVS en aangetekend verstuurd op 27.02.2015. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat betrokkene bewust en met frauduleuze intentie misbruik heeft gemaakt van de Belgische procedures.” De Raad herinnert eraan dat de bestreden beslissing toepassing maakt van artikel 74/11, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet, dat specifiek verwijst naar fraude.

Het tweede middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend zeventien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA